

Sect. 7^a

Unde sumatur intrinseci prius, scilicet
 singulis

De prius intrinseci dicitur in dicitur, et in
 individuatione, par est in dicitur, dicitur, nec
 minor confusio. Quia de re latissime dicitur.
 d. 5. dicitur a dicitur. 3. ubi tres, promittit misce-
 libros. 1^a tenet manum signatam, i. quan-
 titate affectam, esse prius intrinsecum indivi-
 duationis in subiectis physice compositis. Est dicitur
 dicitur. 1. p. q. 3. a. 3. ad 3. et q. 50. a. 4. 3. p. q. 77.
 a. 2. et in 4. dicitur. 12. q. 1. a. 1. q. 2. et Opuse.
 29, et de ente, et epistola c. 2. cum Caetano Ca-
 pite, Sone, Fer., et alijs a dicitur. 3. citatis.
 Probantur i. q. dicitur, cum alibi, tum p. q.
 p. q. 5. dicitur c. 6. textu 42. ea dicitur esse
 unum nro, quod est una ma; 0° ma est prius mul-
 tiplicationis numerice, et individuali. Et tunc fac-
 tile dicitur ibi non tradidisse adequatum prius
 intrinsecum indicari, et indicium illius, quod est u-
 na ma ipsa tantum dispositionibus ornata, quod ad
 unam tunc partem inseriunt. Unde rationum est esse
 unum tantum individuum, quod una tunc est ma, ut sup-
 ponitur, et una tunc fra, et qua p. q. sumitur in-
 dividuationis. Vel fortasse locutus est de prius
 physico individuationis a posteriori, et quoad
 sensum, quod ubi est una ma, est una quantitas, et

suis ibi in p^{ta} p^{ci}pit, ubi reperit p^{tes} quantitate.
 Probant 2°, q^o si m^a unius aqua sit
 cum sua quantitate in duas p^{tes} diuida-
 tur, illiquo resultabunt duae indicia aquae, cum pri-
 us esset unum tm^o induum: sⁱ, si duae m^a dur-
 arum aquarum cum suis quantitatibus ad invic-
 em iungantur, resultabit unum tantum induum,
 cum prius essent duo; 3° subie^{ta} inuolunt^o p^{ma} in-
 uoluntam. Quod iter fieri quid in 1° casu duo in-
 dia totalia, et isola ex duobus partialibus, siue
 incompletis, q^o in uno completo, et totali conti-
 nebantur, non tm^o inuenire ex noua aliqua
 dia induante, sed ex nouo modo se habendi: et
 sicut in 2° casu fieri unum totale, sⁱ duo parti-
 alia ex duobus completis, et totalibus et p^{pter}
 diuersum mun^o se habendi.

Haec res re ipsa tenet ueram doct^{ri}nam, et
 indiget explicatione: q^o 2° una aqua
 diuiditur in duas p^{tes}, reuera non sunt duo in-
 diuidua ex uno, sed perit unum ex tribus, et manent
 duo: erant n. antea unis, et utraque pars unita, pe-
 rijt unis per diuisionem, et mansit utraque pars:
 illa aut^o uia q^o diuidi erant simul habebant de-
 nominationem unius p^{pter} illam intimam a ra^o da-
 tam iunctionem, et p^{pter} uisionem: et sane ista uia
 sit sumpta non habent aliquam d^oct^{ri}nam induam
 distam a d^oct^{ri}nis partialibus singulis, sed uerum
 est dicere, q^o illud unum condans ex tribus tm^o
 unam r^o d^oct^{ri}nam sit cum alijs rebus, et sm^o
 aliam distent ab illis per diuam inflatam ex illis

tribus dijs singulis: sicut haec no ma, et haec no
pa, et haec no unio habent proprias dijas indias,
per quas differunt ab alijs, et ex iobus ut conflati
una, per quam differt tantum ab alio toto, sicut ab
haec ma, ab haec pa, et ab haec unione conflati hoc
totum, qd non est illud totum.

Sicut qd iunguntur duae aquae n' fit unum
ex duobus individuis, sed accrescit indivi-
uum unum de nouo, qd una facit unio, qd non
erat in re, na, et ex iobus ut conflati quoddam
totum, qd vocat unum individuum p' illam iun-
ctionem naturalem, et p'portionem.

Denominatio vero partialis, et totalis,
et partis, et totius ex ore suo est accidentalis,
quia itaq' singulis partibus, q' antea non com-
ponebant, s' non erant ad invicem iunctae, modo
iam sponere esse iunctas: un' antea simulae
dicebantur totum, qd nihil erat cum illis p' se ipsas,
modo vero diluntur p' se, et non totum, qd modo
est aliquam similitudinem p' se singulas: et in re ipsa
p' se huc iunctae, et separatae non sunt p' se, et pau-
ciora indivia, sed p' diverso situ iunctionis, et se para-
tionis diversa sortientur denominationes accidentales.

Utin' aruo l. o' Thomista, qd ead no ma
signata successive infra dijs formis,
et cum eisdem consistunt composita, non solum no,
sed et spe dijsa, in autam fieri non posse, sima
esse adaequatam primum in insecum individuatio-
nis, qd ubi una tm' esse ma, q' canturaci, p' se
et spe, et no multiplicarent, unum tm' foret indivi-

uiduum

viduum, qd est maximum absurdum, ut patet; 0° etc.
 Probant cum dicta p^a semper reperiri div-
 sam man^{am} signatam, q^a cum det^{er} resolutio
 usque ad man^{am} b^{am} semper cum dicta p^a quantitas, dicitur
 dicitur. Sed 5° est 1° q^a talis resolutio non datur, ut iam
 videri admittunt oēs, qd videre est apud Turc. de Ge-
 neratione d. 1. sect. 5. & 61. 2° q^a h^{ic} det^{er} resolu-
 tio illa, adhuc eni res individuari non potest adhe-
 reat a man^{am} signata q^a q^a illa dicta, cum sit p^a p^a
 etia resultat a p^a ueniente, un^{de} iam in prioritate,
 sat nā supponit p^a v^o. cadaveris singularis
 independens a sigillo q^antitatis, q^a non potest
 ex se p^a terminare q^antitatem, nisi sit in rem nā,
 non potest autem esse in res nā, nisi sit simp-
 laris, q^a actio p^a uenit non terminat nisi ad indi-
 viduum.

Arguo 2° q^a subia singularis p^a totam su-
 am entitatem est h^{ic}, et non aliquid n^o
 p^a solam man^{am}, sed et p^a p^a man^{am} individuas, et dicit-
 ur ab alijs. 3° q^a dicitur induari subia
 est subia ab ea ueritate t^{em} dicta, q^a neque po-
 test intrinsece desumi a quantitate, quia est acci-
 dentis, neque a sola man^{am}, q^a beatus distinguit a e^o, sat
 ut inclusion ab includente.

2^a v^o subia cum Averroes, et Avicenna,
 Zimara, et alijs p^a sola p^a subiali descen-
 dat: ut videre est apud ueritatem Suan. sect. 4. n. 1.
 Probant 1° q^a 2^a v^o dicitur anima c. 1. dicit p^a man^{am}
 esse, q^a constituit hoc aliqd, q^a etc. Sed reuera
 v^o locus est de p^a p^a constitutivis, non uero
 de alijs, qd nos investigamus.

Probant 2°

Probant 2.º q^o persistente in composito ead
nō sū, t^o mīa uariet^o, semper id sensu ma-
nere indiuinū; q^o sola sūa est ad equam individu-
ationis priūm. Q^o censet^o manere id indiuinū,
t^o q^o manet p^o p^oia pars, ut in homine, q^o est anima
immortalis; t^o q^o morab^o, e^o p^o r^ouatiōnem est id,
ut in brutis, quorū sūa sit, e^o mīa per p^oia, diffiunt pau-
latim: id physice, e^o in rigore loquend^o, neque in
homine, neque in brutis, id manet indiuinū, q^o t^o
mīa, t^o sūa uariet^o, q^o utraque nō est d^o e^o sūa com-
positi.

Probant 3.º q^o a sola sūa in specie sūa d^oia
specifica, cum sōno in sp^o nō d^oiat ab bru-
to per mīam, eōq^o mīa sit in utroque eiu^odem specie;
e^o et a sola sūa in singulari desumes d^oia indiu-
iduat. Ad hanc p^oadē q^o cōter mīam sumptam mīa
t^o esse quidem eiu^odem sp^o in oī compositis sublarari,
sumptam uero p^oia p^oia d^oia, capacitate, esse d^oia
sp^o: e^o ideo ab ead^o sūa d^oia, capacitate, uideret^o
deriuari posse d^oia specificas d^oia. Sed ista
nō a nobis accriter uisitata est s^o p^ocedente
a §. Nihilominus. Res igit^o, ut in ea seccione
dicam^o est a §. Cicero. D^oiam in sp^o desumi
a tota entitate inadeguate uiderata, put^o est ab-
terius determinatiua, e^o perfectiua, ac ab alijs dig-
nien, nō uerand^o id singulari partium cum alijs
entitatibus nō, t^o d^oia.

Cōis denigere mīa int^o q^o tenet priūm
intrinsicam indiuationis esse totam rei
singulari entitatem. Ita Suar citat^o sec^o. 6. n. 15.

22
Vasq. 1°. d. 181. c. 3. Surt. in Alletia. d. 4. sec. 5. et
d. 12. sec. 5. §. 14. Licet Consequa s. Alletia c. 6. §. 3.
sec. 2. & Itaque in eam dicitur inuehat: (Licit
haec, inquit, snia t' aspectu quibusdam uideat' fa-
cilissima, est tñ omnium implicatissima, et quae si tan-
dem ad uerum sensum reducat', q' em' insuetam uel in-
quat' in eandem tñ ibi relabit' q' s. sec. 1. ubi
notauit Suar. citaty n. v. Probans cetero l. 1^a
si una m' informet' duplici fra, aut si una fra infor-
met' duplicem miam, in uoque casu erunt duo in-
dicia, 2° p'rium intrinsecum inducitur, n' e' sola fra, nec
que sola m'.

Sed haec p'bia falsam supponit doam dum
aspicitur tamquam certum ex una m', et
duplici forma, t' e' s' ex una fra, et duplici m' ne-
scilicet duo s'posita s'pleta, et adaequata: nam cum
de e'bia comperitur non minus sit una p'ces, quam
alia, unde dubio non potest dari integra e'bia
multiplicata, nisi deat' unaque pars multiplicata:
in neutro sane casu est unitum tñ compositum, at
non erit duplex, s' d' unum cum demidio: sicut quan-
tita plusquam unius palmi non est natio duos pal-
mos, s' potest esse unius palmi cum demidio: si t' qd =
qd est plusquam unum s'positum non natio facit duo
composita, s' poterit esse compositum cum dimidio, q' a
continet unum compositum, et p'ium alterius.

Nihilominus p'bia adhuc habet suam uim,
q' a si m'ia esse p'rium adaequatione inducitur,
ubi esse una m', semper esse unam tñ inducitur, et nil
amplius, quous sit esse m'le fra: qd tñ falsum est

ut ostendimus, 9ª adhuc manere aliquid p̄ter unum
 individuum, nempe reliqua ab hac p̄tā, qua est e. g. g. g.
 Probant 2° 9ª tam ḡn̄is singularitatis, s̄ in
 individuo non distinguitur ab esse rei, inde
 res debet habere totam suam individuationem, unde habet
 totum suum esse, s̄ ut sic māly, singularis habet totum
 suum esse ab hac nō p̄tā, et ab hac nō mā, et ab hac nō
 unione; 9° ab ipsis s̄t individuas. Hac p̄tā
 bona est, si p̄cedat de tota entitate rei singularis
 inadæquate considerata, ut dictum est in sect. p̄cedente
 à 5. **Ecce** eadē, ita ut eadē entitas, que ultimo desermi
 nabilis p̄ d̄ria induā, sit ḡn̄is sp̄ificus completus,
 que vero est alterius ultimo derivata, et separativa,
 sic ḡn̄is induā, incompletus, s̄ d̄ria singl̄is: qua,
 ut dictum ē d̄ p̄cedente sect. 5. **Ceterum**, habet p̄
 officio reliquos oēs superiores ḡn̄is reddere ineptos
 ad multiplicationem, superiora p̄tā ita coerent, ac
 restringent, ut ea, q̄ tali d̄ria singl̄is sunt addic-
 ta, a lijs nequeant applicari.

Ob 1° d̄ria induā est simplex; 9° non
 potest desumi a tota entitate rei compositæ.
 Dist. aīr: est simplex mēte, i. non constat ḡn̄is, et d̄ria, trans-
 eat aīr: est simplex physicē a p̄tē rei, nego aīr: Nam
 a p̄tē rei est eadē mā, et p̄tā, s̄ tota entitas rei composita
 inadæquate sumpta p̄ naturam considerationem, ḡn̄is est
 disconueniens a quolibet alio induō eiusdem sp̄is,
 et ultimo determinativa alterius.

Ob 2° ḡn̄is cōs̄ desumuntur a tota rei enti-
 tate, s̄ ḡn̄is singl̄is est d̄ria ab illis; 9°
 debet habere d̄ria p̄rium in se, unī desumantur.

Discrepancia

Distinctionem: debet habere diuisionem priam factam in niam
 matris, neco. itiam. Nam cad. entitas, que est alterius
 ut ultimo determinatiua, et distinctio, a quolibet alio
 eiusdem spei recipit, ut priam in diuisionem, sine dria sin-
 gulari, ut dictum est.

Et 3.º in re singulari nit. est, q. qd. differ-
 rat ab alijs indiuis eiusdem spei, q.º indiuis
 eiusdem spei in oibus partibus iuuat, et quoad haecita-
 tes, haecitas. n. Petri est eiusdem rationis cum haecita-
 tate Pauli, sicut ratio Petri est eiusdem rationis cum
 ratione Pauli; q.º nullum est a. pi. rei priam unde
 desumatur dria singulari. Hoc argum. sine dubio eui-
 dens colligit intentionem, si persistamus in nia coi,
 que eandem niam agnoscit in haecitates indiuis
 duos eiusdem spei, ut nia humana, atque in ratione
 tes eorundem. Nam si ratio Petri, q.º est in Petro, et ra-
 tio Pauli, q.º est in Paulo, non sufficiunt, ut faciant eos
 in se differre, eoque tales rationalitates sine eiusdem
 rationis, ut si haecitas Petri, et haecitas Pauli
 sunt eiusdem rationis, non poterunt Petrus, et Paulus
 per eas adinuicem differre.

Ecce tibi distictio x.º cum niam inextrica-
 bilis: et ideo eius solutionem ab alijs
 libenter audirem: interea tñ ab ea nia coi rece-
 dendum est; et concedendum haecitates dei ac sin-
 gulari indiuis eiusdem spei esse in se non minime di-
 uersas, quam sint dria specifica. q.º ratio, et bin-
 nibile: q.º sicut nia facit quandam partem, q.º unum
 nit ois, qualis est dria orica, ut sensitiuum, et ali-
 am, qua uni tantum nit spei, qualis est dria specifi-

ca. 20.

ca, v.g. raste, sic aliam facere debuit, q̄ uni tantum
sint indivisio, qualis est oria singularis, v.g. Secun-
das: Vn̄ sicut oria grica facit differre quij ab oi
alio ente, cum q̄ a liunde rit in aliquo p̄tato, e diff.
ferentia sp̄ifica facit differre sp̄em ab oi alia specie
sub eoi q̄ re collocata, sic oria indiana facit differ-
re individui ab oi alio indivio sub eadem sp̄e r̄ento

Vn̄ oria singularis ita est intrinsece singularis,
ut in ratione illa ultima singularitatis, sibi q̄
pria, v.g. Secun-
das in sua p̄pria ratione, cum nulla
alia oria singulari ab alio hominis r̄iat, sicut co-
venit r̄astitate unius hominis cum r̄astitate alterius
in r̄astitate in eoi: et eo n̄ potest, neque imp̄tate p̄-
cindi oria indiana humanis in eoi ab hac, et illa
oria indiana hominis, sicut p̄cindi r̄astitate in eoi à
r̄astitate Petri, et à r̄astitate Pauli.

Confirmat 1° sac̄ dōn̄ ex mia illor̄, qui di-
cunt sac̄ p̄cinitate esse diversitatis à pau-
litaribus, et eo non deum faciunt unam sp̄em ad omnes
n̄ Petros, et n̄ Paulum aliam sp̄em ad oi n̄ Paulos, ut
videre et in q̄o p̄a C. g. 2. de sp̄e a. l. à & 2^a.
Vn̄ iam censent inter orias singulares individuum
eius sp̄e esse posse diversitatem plusquam sp̄ifi-
cam: q̄d not̄ de oibus, ac singulis sentiendum
putamus.

Confirmat 2° ex op̄ioe d̄ni S̄, q̄ in sub-
ijs sp̄ialibus nullam agnovit et de poi-
bili multiplicacione, nisi numericam; ita ut ex nul-
lis duobus, et quolibet, v.g. liceat abstractere unam rati-
onem sp̄ificam unigue eoi, nec usquam inveniri pot-
est.

sunt duo individua, & Angelica eiuſdem ſpeciei, ſed oia ſunt in
ſe ueluti ſ. diſcreta, & diſparata.

Ex dictis facile colligitur quomodo deſumendi
ſunt quique modi inſinſitee a qualibet en-
titate, qua dicitur ſ. a pte rei, & p. ſubſtantiam, & ea ſit ſubſ-
tantiſſima, ſive acciſſionalis, ſe ſimplex, & ſqualis, ſive com-
poſita, & mobiliſſima. Nam conſideranda eſt via, & de-
terminabilitas, & perfectibilitas non ultima, ut quique per
generis deſumatur, & diſcreta, ac determinatiuitas, &
perfectiuitas non ultima ut diſcreta ſpecifica, deſumatur: & infima, & ſubal-
terna
terniſſima ultima via, determinabilitas, & perfectibilitas ſpectan-
ri debet, ut quique ſpecificus & perfectus inſimul reſpondeat,
qualis eſt homo; in quo ultimo videtur genus, & ſpecieſ
ſui, & ultimo determinati, ac aliquo modo p. ſi-
cuti p. diſcreta ſingularis. Denique ultima diſcreta,
determinatiuitas, & perfectiuitas, diſcretam ſingulem os-
tendit, qua eſt ultimus quique modus in completus, ul-
tima quam nullus eſt in p. ſeriſſima ſerie deſcendens.

Seſtio 2^a

De priore extrinſeco diſcreta ſingularis.

Quoſque habet locum in iſis, qua ſunt reſpec-
tibus ad aliud, qualia ſunt p. ſubſtantia, modus, ois, & alia:
de determinatione et eſſentia quod inſimul excitari so-
let. De oibus uinde dicitur d. 5. c. 1. ſ. 1. a. ſ. 2. b.
Dicitur autem res aliqua ab extrinſeco induari, quique
ad mutationem, poſitionem, & ablationem aliu-

ius extrinseci res hae nō nario ponit^r & aufer-
tur: sicut res for ab extrinsecis p^o q^o n^o ad positionem, abla-
tionem, & mutationem alicuius extrinseci res m^o
se, et abs^r considerata nario ponit^r, & tollit^r, aut
tanquam à se nō intelligit^r poni & auferri.

Dico 1° q^o m^o, & p^o nō individuam^r
per aliq^o extrinsecum. Et q^o nulla
est m^o, & p^o in individuo, q^o nario ponit^r, &
auferat^r ad positionem, & ablationem alicuius
extrinseci; & etc.

Oppone 1° m^o abo individuari ab age-
te, q^o n^o eius indivia desat^r, & limi-
tati p^o h^o dispositione ad hanc p^o m^o m^o
indiviani p^o aliq^o extrinsecum. Dist. an^o; dicit^r
m^o indiviani ab agente p^o dispositione, i. nahi
et coactari p^o dispositione ad hanc nō p^o m^o,
transcat an^o: dicit^r indiviani p^o dispositione,
i. fieri hanc nō m^o n^o, nego an^o: id nō m^o habet
p^o m^o entitatem, p^o quam est capax cuiuscunq^o
p^o, illa uero coactio est ita extrinseca m^o, ut
sine illa dari possit tali m^o, ut patet.

Oppone 2° m^o cum sit pura p^o,
non potest distingu^r nisi per actum, sed
quantata est actus m^o; & q^o m^o p^o quant^r talis dis-
tinguit^r nō ab alia, & individuati. Dist. mai:
non potest distingu^r spe nisi per actum, transcat
mai: non pot^r distingu^r nō, nego mai. Nam p^o
distinguit^r spe per actum, ut p^o uidenti à p^o
audienti: nō nō distinguunt^r p^o proprias en-
tates: h^o à posteriori, & q^o sui m^o censet^r phy-
sice

hic n' loq' induari p' quantitatem, ut dictum est
sect. precedenti & Respondant 1.

Opponet 3. nā in spem epist' nō frām inu-
dit nā in induium epist' respiciet frām
in induio, & iter p' frām debet induari. Nego t'iam
quoad utranque p'cm; q' hae nō nā capax est dese
vniuscunq' frā, & nō non rit epist' sane nō frām,
s' indifferenter se habet ad vtr; & iter non re-
cte d' induari per frām, s' cum sit epist' nris
ad frām abse sumptam, tunc dicit' esse induid' data,
am dat' vnus nō transcendentalis, & substialis,
vtr; ad frām, qui est vna nō mā

Opponet 4. Sae nō frā epist' rit hanc
nō mān; s' per eam, tanquam per trūm ex-
trinsecō induat'. Nego an; Nam anima castly in
primis ita informat oē p'p' conp'ri, ut tota sit
in singuly; vñ iam videt' simul esse in multy
materijs. Scin' per nutritionem d'isse p'p' ma
acquirunt' permantē ead' aia, & alia de pedun-
tur; & rit' successiue sat d'isse nō mā s' in p'at.

Dices in p'senci semorem esse de mā
totali, ac in utroque casu assignato a-
nimam non informati, nisi d'isse mā p'partia-
les. Sed i' est, q' eadem aia in p'at d'isse mā
totali, qn' homo bandiu uiuit, ut rit' occinat
de ea p'atione mā, in quam anima primo fuit
introduc'ta.

Replicab;: Sae nō anima postulat
primo introduci in hanc nō mān, &
per hanc induat', t'z eam postea relinquit, & alia

in p'ce

infret; q^d iam induat p^r aliqd extrinsecum. Si
est, q^d in libere dicitur, nam si anima in diversis
partibus pot^{est} dicitur ma^{ter} infire, signum est non
esse ad aliquam in indivisio nario detratam: alioqui
et ma^{ter} in prio sua creationis postularet fieri sub
hac no^{te} fra^g, et ab ea induat^{ur}, q^{on}iam postea sub
alijs posse reservari, q^{od} libere dictum esse nemo du-
bitat. Deinde si ea ma^{ter}, q^{ae} modo acquirat per nu-
tritionem, fuisset in prio generationis sub fra^g
sanguinis materni, ex quo filij corpus forma-
tum est, ead^{em}, q^{ae} modo ab hac no^{te} anima informa-
ta, ab eadem informari posset, q^{on} l^o introducta est
in ma^{ter}; q^{od} libere dicitur, q^{od} p^r l^o ma^{ter} indivisat^{ur}
talij anima.

Revertet ad l^o ^{an} instantiam; q^{ae} in eo casu
adhuc censet esse unam eandem, qua ma-
teriam, cum fiat mutatio partialis sub dispositi-
onibus, et organisatione eiusmodi, si est, q^{ae} q^{on}
iam dicitur tota portio ma^{ter}, sub qua anima l^o intro-
ducta est, et alia successit, ma^{ter} est alia totata, et
q^{on} in resurrectione itinet unam ma^{ter} fuisse et in
l^o introductione a duplici aia informatam; aliter
eay dabitur corpus ex alia ma^{ter}; un^{de} hac anima neq^{ue}
et quoad l^o ^{an} introductionem adhuc no^{te} ma^{ter} nario
est determinata.

Ingebit fra^g ma^{ter}, cum sint oij divisibiles,
et dependente a ma^{ter}, non possunt nati ab
ea portione ma^{ter} separari, q^{on} vel informatant^{ur}, q^{od} sal
fra^g ma^{ter}, per ma^{ter} induant^{ur}. Neq^{ue} itiam: q^{ae} hac
no^{te} fra^g ma^{ter}, t^{er} nati esse non possunt sine ea no^{te}
portione

portione nra quam se informavit, pot' in diuiz
 nity in alia conseruari: & per accion' fuit, qd
 in ea d. fuerit inuoducta; sicut n. ea portio con-
 uenientes habuit dispositiones, ita et alia portio eor-
 dem potuit accipere ab agente, & iter eand' reci-
 pere form' nralem.

Resurget, et per illas no dispositiones su
 induat, per quas adhuc potus, quam illam ma
 portionem trahit. Neque ita dem: si q' ma est vix vtrac-
 cendens subiecti, subiecta vero non ordinari primario,
 et per se ad accia, quales sunt dispositiones. V. g.
 non p' ista no dispositione potus, qm p' alias no, sed
 p' aliqua eius rationi su trahit' ad hanc no man:
 et tunc Author no quemadmodum has no dispositiones
 determinavit, ita p' operalia eius ratio assignare.

Dico 2o modus ois, & subiecti, & accionalis in-
 duat extrinseci per subiectum, cuius est mix.
 Ita Surtadus in collecta d. 4. sect. 5. §. 102. Pr. q' a
 ois modus, & subiecti, ille sit, & accionalis, & mixtus
 est actuali q'dam officium huius no subiecti, ut osten-
 dimus in tractatu de causis q. 3 a 4. §. 3o a priori;
 q' uariato & partiato, & tota h'c no subiecti, cuius
 est mix, hic et no modus uariari debet, & ite
 p' tale subiectum extrinseci induat'. Neque i' hanc ito-
 tem aliqua esse pot' ullius momenti obiectio, & ins-
 tantia in opium.

Dico 3o accia realia ex o'ri suo non indu-
 ant' p' aliq' extrinsecum. Ita Surtadus ci-
 taus §. 101. Pr. q' a si aliq' esset illoz prium indu-
 uduat, extrinsecum, maxime fore subiectum, & accion'

reale.

nale ex grā suo n̄ dependet ratio ad hoc nō subto,
quemadmodum. n. positum fuit, in hoc, p̄dici
let posit in illo, et à Deo pot̄ de hoc in illud
subtū transferri, et hoc, t̄ illo pereunte subto, ad
huc in epe iveruari, et illi pot̄, ut patet in quan-
titate Eucharistia: q̄ est.

Quare vero ratio in uno, eorū que subto da-
ri nequeant sit duo actū ab ea eundem ratio-
nis, ratio superfluitatis, ostendit, et in Tractatu de
Causis. q. 4. a. 2. § Si opponat̄ iniquitatum est;
et videri pot̄ apud Suar. citatum sect. 8.

¶ Dico 4.º. Aliqua actū realia individu-
ant̄ p̄ extrinsecum. P̄ q̄ hæc nō sp̄s
intentionalis, et tūc nō actū int̄; (qui in op̄e
cui est enata, realy) non possunt illi sine hoc
nō obto, q̄d. representant, ut patet, q̄ est. Sicut i
has duas ctōes n̄t̄ obijci pot̄t̄ alicuius conde-
rationis, q̄a ois in ip̄s debemus iire, si de tris non
terigemus.

¶ Dico igit̄ 5.º. effectus et nate loquendo n̄
determinant̄ quoad individū p̄ ordinem ad
has nō cā; sub his nō circumstantijs. Ita Suar. in
Meta d. 5. sect. 3. n. 34. et sect. 6. n. 9. et sect. 9.
a. n. 7. et libro 1. de Concursu Dei c. 7 n. 4. Fuita:
dus in Physica d. 10. sect. 4. et apud ipsum Letius in
disputatione de p̄destinatione hominum, et Ange-
lorū: forim̄ in Meta Cap. 17. n. 27. C. 2. Physicorū
c. 7. q. 15. a. 2. et 1. de Generatione c. 4. q. 2. a. 3.
§ Et ad ultimum, et lib. 2. c. 11. q. 1. a. 3. Tolent̄ 3.
de Anima. q. 10. ctōe. 2. et 3. et 6. Physicorū q. 3. ctōe

2. ratione 3. Consequa 1. c. Metæ. c. 2. q. 3. sect. 2. et in 5°
 c. 2. q. 9. sect. 2. ratione. 6. et ex antiquis Gregorius in 1.
 dim. 17. q. 4. a. 2. ad 7.^m et dim. 35. q. 1. a. 1. Sordinas
 B. c. Metæ q. 22. et alij: vñ n̄ recit Vasques P. citan.
 Dux hanc miam novam appellavit.

Pr̄terea 1. q^a in hac m̄a, et ab agente
 hoc potuit nato p̄duci alia nova f̄a, et
 de facto fortitan p̄ducit, postquam ista fuerit des-
 tructa: q^o n̄ fuit p̄ducta hac no f̄a, et n̄ alia, ex eo
 q^o erant ista nō cā. Q̄eri en̄ pot, determinationē
 eff̄is n̄ p̄venire solum ex talibus causis, sed et ex tan-
 tibus circumstantijs temporis, loci, dispositionum,
 etc., q̄ circumstantia n̄ poterunt iterum sit reperiri,
 ut id nō eff̄is p̄ducant.

Propter igit 2. q^a tales circumstantia tem-
 poris, loci, et sunt nimis extrinseca: k^o
 p̄p̄ n̄ est motus, et duratio calis: locus vero est sur-
 perficies ambien, ad quā eff̄is p̄ducendū nullum ha-
 bet n̄m; q^o etq. Iterum seriē poterunt adversarij
 p̄ locum it̄rigendū esse ubi, et p̄ tempus durationem
 sei, q̄ sunt f̄a intrinseca, cum q̄ p̄erit hūc nō eff̄is
 p̄duci.

Propter en̄ 3. q^a hanc nō f̄a equi. v̄q. po-
 test conservari in hac m̄a sub alijs circum-
 stantijs temporis, et loci intrinseca d̄isti ab illis, in
 quibus 1. p̄ducit est: et hac nō f̄a ratio potest infor-
 mare aliam nō m̄am, quam de cursu temporis p̄ nu-
 mitionem acquirat, q^o n̄ derivat ista nō f̄a p̄ istas nō cir-
 cunstancias, et causas.

Althue.

Ad huc in re potest aduersarij ad deum, &
indivisionem istam naturalem expressam effigi, sicut
considerari circumstantias, & causas, quae in d. rei p[ro]ductio-
ne interveniant, non vero illas, q[uae] toto conseruationis tem-
pore iturunt: & ideo posse hunc non esse conseruari,
nisi p[ro]ducti sub alijs circumstantijs: sicut in oi snia aia
rati ad suam primam p[ro]ductionem ratio exigit corpus
organicum, & dispositiones, quas tñ non exigit, ut postea
in esse conserueti. In n[on] videtur libere explicatum dis-
crimen int[er] requisita ad primam p[ro]ductionem, & ad con-
seruationem, cum ap[er]tè exemplum coe de anima
rati: nec apparet aliqua ratio philosophica, cui po-
tius hic non effectus p[ro]ducatur, quam alius, cum ea de se
sit indiana ad plures effectus eiusi[us] spei p[ro]ducendo,
nisi dicamus, qd ab his non circumstantijs temporis, loci,
dispositionum, & si libet quibus huiusmodi de ratio

Probant denique alij a[ut]e[m] nostram sniam,
ut videre e[st] apud Act. d. citatos, p[re]sertim
apud Turadum, in ip[s]is rationes, q[uae] minus effiaci, ip[s]e
se non app[er]et, nec a[ut]e[m] melius p[ro]bandum puto nostram
sniam, quam argo[rum] d. de h[er]etico desumpto ex ma[tr]ia Incar-
nationis in hunc modum: Beata Virgo, & S. P. P. me-
ruere de congrua incarnatione Verbi, non quidem quoad
subiam, sed quoad aliqua circumstantia, nimirum qd
sumeret carnem in tali tempore, ex tali ori, ex tali
matre, ut late ostendit Suarez, Com. i. in 3. p. d. 10. sect.
6. & 7. & Vasquez ibidem d. 25. p[re]sertim c. 2. n. 6. & 7.
& c. 4. & 5. q[uae] iam h[er]et humanitas Christi, q[uae] pertinet
ad subiam incarnationis, independenter à tali tempore,
bali

tali loco, tali mō, et tali causa, erat determinata quoad
induim, accipit res non devians quā induim p̄ ordinem
ad tales causas, sub his nō circumstantijs consideramus, ali-
oqui iam Beata Virgo, et S.S. PP. mererent Incarna-
tionem quoad substantiam, si humanitas Christi esset hac
nō p̄ tales nō circumstantias, quas ipsi memore.

Vim huius argumenti censit Vasquez cita-
tus c. 4. et dupliciter illi obviare ire ina-
tus est: 1.º ior̄ v̄t potuisse quidem hanc nō humani-
tatem Christi supponi futuram, ut constanter ex hac
nō mō, et ex hac nō p̄ ratiōe, antequam itigeret Chris-
tus filius Virginis, q̄a poterat illa mō mōi ex Virgi-
ne alio modo, q̄ non sufficeret, ut virgo esset mater Chris-
ti, sicut costa sumpta est ex Adamo ad formationem
Eua; 2.º v̄t potuisse hanc nō portionem mō itigi
in hac humanitate eōsi n̄ desumeret̄ ex Virgine, sed ex
alio loco ad constituendam hanc humanitatem; et idē
potuisse hunc nō Christum p̄videri futurum, p̄iusq̄m
p̄videri filium Virginis; et iter̄ potuisse Virgine
merere, ut ex ipsa nasceret̄.

Sed 3.º est 1.º, q̄a per ipsos p̄a non est induim:
Quat̄ in ordine ad hanc nō ratiōem, Sed et in
ordine ad tales nō circumstantias temporis, loci, dis-
positionum, et site, atque S.S. PP. memore, qd̄ Chris-
tus tali tempore nasceret̄, cum tñ ante oē meritum
S.S. PP. et B. Virginis supponeret̄ quoad substantiam hanc
nō humanitas Christi futura; 2.º q̄ n̄ est devians quā
induim p̄ circumstantias temporis, et h̄, cum n̄ tem-
pus memore S.S. iam erat futura hanc nō humanitas.

Contra.

Contra 2.º q. a. b. efficitur per circumstantias temporis,
loci, et sitas non individuaretur, actus ipsi
adversarij conceduntur induari per ordinem ad suas causas;
et humanitas Christi debuit induari per ordinem ad B.
virginem, quod fuit eius causa; et non potuit nati produci
ab alia causa; et non potuit provideri hic non Christianis
independenter a Vergine; et concedendum est effectum
neque per circumstantias, neque per suas causas individuati-
onem, et determinari quoad induam.

Debit aliquis, quod quantum per male indu-
entis in ordine ad talem materiam, et ad tales cir-
cumstantias, non debet concedere in propria ratione, quod cum produ-
catur a solo Deo per creationem non indiget aliquo deter-
minante extrinseco, sed in solam Dei voluntatem refundit:
cum est, quod haec non alia ratio, propter, et non alia, quod
posset produci; et ideo hanc humanitatem Christi homi-
ni potuisse provideri, ut futuram independenter ab his
causis, et circumstantiis.

Contra in est 2.º in hac non humanitate non sol-
vat haec materia, et haec forma, et haec unio: unio
aut in ipsum materia, cum sit male, debet induari per ordi-
nem ad has causas, et circumstantias, sicut omnes alij effectus
male, qui fiunt a causa 2.º Rogo igitur, quod Christus an fru-
uitur futuris ante merita virginis, qua unio provideba-
tur in illa humanitate? An unio, quod induitur in ordine
ad tales causas, et circumstantias, an alia, an nulla? Hoc
ultimum est evidenter falsum, quod non dicitur humanitas sine
ne unione inter se: si dicas 2.º, implicat in ad recte,
nam illa alia unio nunquam erat futura, quod non poterat
humanitas